

Arrest

nr. 109 206 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 19 januari 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 januari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 24 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Chaparhar (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent niet getrouwd en bent een drietal

jaren naar school geweest. U verliet uw land van herkomst na de zomer van 2012. Op 21 januari 2013 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u sinds het overlijden van uw ouders samen met My(...), uw tante aan moederszijde, in het dorp Trelay. Uw ouders waren meer dan tien jaar geleden, samen met nog twee van uw broers en uw enige zussen, omgekomen in een conflict, waar u verder geen informatie over kan verstrekken. Uw ongehuwde tante nam de opvoeding van uzelf en uw oudere broer M. op zich, geholpen door D(...) K(...), uw enige volle oom aan vaderszijde, die eveneens in Trelay woonachtig is. Uw oudste broer M(...) is Afghanistan lang geleden ontvlucht om voor u onduidelijke redenen en heeft in Hongarije het statuut van vluchteling verkregen. Een twintigtal dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bracht M(...) een bezoek aan jullie, met het oog op het vinden van een huwelijkspartner voor M.. Al gauw werd echter duidelijk dat hij zich in Hongarije bekeerd had tot het christendom, wat meteen een doorn in het oog van uw oom D(...) K(...) bleek, maar ook in dat van de eerder vijandig gezinde halfbroers van uw vader en D(...) K(...). Uw broer M(...) voelde dat er iets op til was en koos dan ook het hazenpad na een 15-daags verblijf in Afghanistan. Een week later vielen de halfooms en hun zonen bij uw tante binnen en ontvoerden uw broer M.. U was die dag niet thuis maar toen uw tante later het relaas deed werd duidelijk dat zij jullie tak van de familie ervan beschuldigde 'christenen' te zijn geworden en dat u eveneens gezocht werd. Uw tante overhandigde u een som geld die M(...) bij haar had achtergelaten en maande u aan Afghanistan te verlaten. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Servië reisde u naar Hongarije waar u een zestal dagen bij uw boer M(...) verbleef. Aangezien u volgens M(...) ook hier niet veilig was voor het vijandige deel van de familie zette u uw reis naar België verder met de trein. Op 21 januari 2013 deed u in België een asielaanvraag. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de wraak van een deel van uw familie vreest. Ter staving van uw identiteit legt u een kleurenkopie van uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. U slaagt er immers niet in uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven.

Er kan vooreerst bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de bekering van uw broer M(...) tot het christendom. Zo komt doorheen uw gehoor op het CGVS naar voren dat u niet de minste kennis lijkt te hebben van enige details betreffende uw broers bekering. "Dat weet ik niet", antwoordt u op de vraag sinds wanneer uw broer M(...) bekeerd is, en vervolgens voegt u er nog welwillend aan toe dat het Commissariaat-generaal hem zelf mag bellen om "het hem te vragen". Even later, wanneer de vraag opnieuw wordt gesteld, meent u met stelligheid dat hij u daar "niets over verteld heeft" (zie gehoorverslag CGVS, dd.21/03/2013, p.18 en p.19). Dit is op zich opmerkelijk, maar het houdt bovendien geen steek, daar uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u van mening was dat uw broer "zes à zeven maanden voor uw vertrek bekeerd was" (zie vragenlijst DVZ, dd.23/01/2013, p.4). Al even bevreemdend is de vaststelling dat u over de aard van uw broers bekering tot het christendom evenmin informatie kwijt kan. Gevraagd in welke tak van de christelijke leer hij zijn plaats heeft gevonden, antwoordt u, eens te meer, dat "hij u daar niets over verteld heeft" (CGVS, p.13) en al evenmin kan u preciseren welke kerk hem in de armen heeft gesloten (CGVS, p.20). De verklaring voor deze algemene onwetendheid meent u uiteindelijk zelf te moeten aandragen als antwoord op de vraag of M(...) überhaupt met u over het christendom heeft gesproken. U blijkt er met name bij hem naar gepeild te hebben "toen u in Hongarije aankwam", waarna hij u bevestigend antwoordde maar verder van oordeel was "dat het uw zaken niet waren" (CGVS, p.19). Deze eerder agressieve reactie van uw broer op een heel terechte vraag van uw kant, lijkt heel ongepast. Integendeel, zou men kunnen stellen, het zijn wel degelijk 'uw zaken'. Per slot van rekening lag de verantwoordelijkheid voor uw problemen en uw uiteindelijke vlucht naar Hongarije toch bij uw broer en zijn vermeende bekering tot het christendom en zou enige kiesheid ten aanzien van u beter op zijn plaats zijn geweest. Bovendien kan van iemand die net het lichtend pad heeft gezien en dus als het ware een innerlijke revolutie heeft meegemaakt toch redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze ervaring kost wat kost wil delen met zijn broer. Deze redenering stelt de ganse kwestie van uw broers bekering in een volkomen ongeloofwaardig daglicht.

Verder schijnt ook het relaas van de gebeurtenissen die u er nochtans toe hebben genoopt Afghanistan halsoverkop te verlaten, het Commissariaat-generaal allesbehalve zinnig toe. Zo kan maar weinig geloof worden gehecht aan de motieven die uw broer M(...) hanteerde om naar Afghanistan terug te keren. Volgens uw verklaringen had M(...) immers het idee opgevat om "het huwelijk van M. bij te wonen". Wanneer het Commissariaat-generaal verrast uit de hoek komt en vraagt wie dan wel zijn verloofde was, heet het dat "hij niet verloofd was", maar dat M(...) "zijn huwelijk wilde regelen". Dit is opmerkelijk, daar in gevallen van geregelde huwelijken toch redelijkerwijs mag aangenomen worden dat een geschikte kandidaat, vaak al jarenlang, werd voorbereid op het huwelijk. Uw toelichting, dat enerzijds uw broer M(...) slechts zinnens was "twee maanden te blijven", en in die tijdspanne M(...)

huwelijk "bij te wonen", en dat anderzijds uw broer nog geen geschikte kandidaat voor ogen had (CGVS, p.19), houdt daarom hoegenaamd geen steek. Verder kan overigens de interessante bedenking worden gemaakt dat het eerder vreemd en onwaarschijnlijk is dat iemand die al vele jaren in het buitenland verblijft (CGVS, p.8), die zelf getrouwd is met een buitenlandse (CGVS, p.9), en die bovendien bekeerd is tot het christendom, zich de moeite gaat getroosten terug te keren naar Afghanistan, waar hij bovendien aan vervolging is ontsnapt – u haalt immers aan dat uw broer vluchtelingenstatus heeft verkregen in Hongarije (CGVS, p.8) – om er in twee maanden tijd op toe te zien dat zijn broer in Afghanistan aan een geschikte huwelijkskandidate gekoppeld wordt. Voorts tracht u het Commissariaat-generaal te doen geloven dat uw broer zijn nieuwe religieuze neiging in Afghanistan heeft verraden aan de hand van allerlei handelingen en symboliek, eigen aan het christendom. Zo kon uw broer het blijkbaar niet laten kruistekens te slaan "bij het eten" en een "kruis rond zijn nek te dragen", had hij een getatoeëerd kruis op zijn arm en liet hij na nog langer naar de moskee te gaan (CGVS, p.18 en p.19). Dit gedrag mag verbazing wekken gezien uw bewering dat uw broer reeds in Hongarije door de vijandige tak van de familie werd "bedreigd en geslagen" (CGVS, p.13 en p.18) en er in een dergelijke situatie, los van het feit dat het ostentatief etaleren van het christelijk geloof in Afghanistan hoe dan ook allesbehalve risicoloos is, van hem op zijn minst een matiging van het tentoonspreiden van christelijke symboliek mag verwacht worden. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bekering van uw broer tot het christendom, van de problemen die uw familie omwille hiervan zou hebben ondervonden en dus bijgevolg van uw eigen asielrelaas.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Zelfs aan de authenticiteit van uw taskara dient getwijfeld te worden. Zo slaagt u er niet in een origineel exemplaar voor te leggen en kan de uitgiftedatum zoals die voorkomt op het stuk, met name 17 dalwa 1391 Afgaanse kalender (5 februari 2013 Gregoriaanse kalender), bovendien niet in overeenstemming worden gebracht met de beweerde aanvraagdatum die u het CGVS voorhoudt, namelijk "vier of vijf jaar geleden" (CGVS, p.4).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Chaparhar (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Chaparhar te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.7) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. U schetst doorheen het gehoor verder een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u kan beschikken over een leegstaand huis, dat "er verlaten bij staat" (CGVS, p.6) en dat u zelfs door uw oom met enige aandrang wordt toegewezen, "omdat het het huis van uw vader was" (CGVS, p.10). Dat uw broer M. u niet toeliet uw steentje bij te dragen tot het verwerven van een inkomen omdat hij "niet wou dat u werkte zolang hij in leven was" (CGVS, p.9), en u bijgevolg uw dagen vulde met het "spelen van cricket" (CGVS, p.16), draagt nog bij tot dit beeld. Bovendien komt naar voren dat ook uw broer M.(...), in Hongarije, over een mooi inkomen kan beschikken, dat hij, volgens uw verklaringen, met graagte aanwendt voor het welzijn van zijn familie. Als hij immers 5000 euro veil heeft voor het huwelijk van een broer (CGVS, p.18 en p.22), kan hij even goed in uw toekomst investeren. Voorts is het belangrijk op te merken dat u zowel het Pashtu als het Dari machtig bent en dat u drie jaar naar school bent geweest (CGVS, p.7 en p.8). Aan uw bewering dat u niet kan schrijven noch lezen kan overigens hoegenaamd geen geloof worden gehecht, gezien het gemak waarmee u uw adresbevestiging ondertekent bij aanvang van het gehoor (CGVS, p.3). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de nabijgelegen stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie

in het district Chaparhar te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen omwille van de vermeende bekering van uw broer, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn eerste middel als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

1. zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 21 januari 2013.

2. een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.e., 21-22).

2.1. Bekering van de broer van verzoeker tot het christendom

Verweerster meent dat er geen geloof zou kunnen gehecht worden aan de bekering van verzoekers broer M. tot het christendom.

2.1.1.

Teneinde deze stelling te staven verwijst verweerster naar het feit dat verzoeker weinig kennis heeft omtrent de details van zijn broers bekering.

Verzoeker dient te benadrukken dat zijn broer NIET in geuren en kleuren heeft verteld over zijn bekering. Verzoekers broers was immers al eerder omwille van persoonlijke problemen Afghanistan ontvlucht (hij kreeg de vluchtelingenstatus in Hongarije toegekend) en wist dat zijn bekering mogelijks ook tot problemen zou leiden. Vandaar dat verzoekers broer weliswaar aan zijn gezin kenbaar had gemaakt dat hij zich bekeerd had tot het christendom, doch hieromtrent niet gesproken heeft met alle gezinsleden.

Verzoeker weet niet precies wanneer zijn broer zich heeft bekeerd tot het christendom. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard zou hebben dat zijn broer zes à zeven maanden voor verzoekers vertrek bekeerd was, strookt niet met de werkelijkheid. Er dient vastgesteld te worden dat tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken er een belangrijke vertaalfout gebeurd is. De tijdsindicatie van een zestal maanden betreft niet de situering in tijd van verzoekers bekering, doch wel wanneer verzoekers broer M. in Afghanistan was geweest, zijnde een zestal maanden voor verzoekers zijn aankomst alhier. De tolk heeft de verklaringen van verzoeker door elkaar gehaspeld bij zijn/haar vertaling.

Tijdens het gehoor bij verweerster verklaarde verzoeker:

"Wanneer waren deze 15 dagen in Afghanistan?"

Zes of zeven maanden geleden.

Hoeveel tijd na M. vertrek uit Afghanistan bent u vertrokken?

Ongeveer één week nadien"

(administratief dossier van verweerster, gehoor van verzoeker, pagina 20)

Gelet op het relatief korte tijdsverloop tussen het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (23 januari 2013) en het gehoor van verzoeker bij verweerster (21 maart 2013) is het niet opmerkelijk dat verzoeker dezelfde tijdsindicatie geeft voor wat betreft het tijdstip waarop zijn broer M. in Afghanistan was geweest.

2.1.2.

Vervolgens wordt aan verzoeker verweten dat hij niet weet in welke tak van de christelijke leer verzoekers broer zijn plaats heeft gevonden, noch welke kerk hem in de armen heeft gesloten.

Verzoeker dient er op te wijzen dat hij zelf quasi geen kennis heeft over het christendom en geen weet heeft omtrent de verschillende leerscholen binnen het christendom.

Aangezien de kennis van verzoeker omtrent het christendom zo beperkt tot zelfs nihil is, en verzoekers broer weinig spraakzaam was omtrent zijn bekering tot het christendom, was verzoeker niet in de mogelijkheid om dergelijke gerichte vragen te stellen aan zijn broer.

Dat verzoekers broer zelfs in Hongarije niet erg spraakzaam was omtrent zijn bekering, hoeft, in tegenstelling tot hetgeen verweerster poogt voor te houden, niet te verbazen. Verzoekers broer M. besepte maar al te goed dat hij zijn gezinsleden omwille van zijn kortstondige terugkeer naar Afghanistan en omwille van zijn bekering in gevaar had gebracht. Hij voelde zich hiervoor schuldig, dat hij niet wat omzichtiger te werk was gegaan met het kenbaar maken van zijn bekering, doch was ook kwaad dat zijn bekering zo'n verregaande gevolgen voor zijn gezin tot gevolg had. De broer waarmee M. gepraat had over zijn bekering, M., werd immers meegenomen en sindsdien is zijn lot onbekend. M. wenst zijn jongste broer, verzoeker, niet nog meer problemen te geven en wilde verzoeker daarom niet meer vertellen over het christendom, wilde hem niet inlichten omtrent details van zijn bekering of had niet de behoefte om verzoeker te overtuigen van zijn bekering.

De verwachting die verweerster stelt ten aanzien van verzoeker is niet redelijk.

De verklaring voor de onwetendheid van verzoeker is immers heel waarschijnlijk.

De argumenten die verweerster put uit de onwetendheid van verzoeker aangaande de details van de bekering van zijn broer M. zijn dan ook niet draagkrachtig.

2.1.3.

Verweerster acht het niet geloofwaardig dat verzoekers broer M. zijn christelijk geloof in Afghanistan ostentatief zou etaleren, aangezien dit allesbehalve risicoloos is.

De keuze van zijn broer M. om bijvoorbeeld het kruisje aan zijn nek te blijven dragen en bij het eten een kruisteken te slaan, is diens persoonlijke keuze en kan aan verzoeker niet verweten worden.

Verzoeker meent dat zijn broer niet de intentie had om zijn geloof ostentatief te etaleren, doch dat hij bepaalde handelingen puur uit gewoonte bleef doen en dat hij hier geen graten in zag aangezien hij dit slechts deed in familiale kring.

De broer van verzoeker kon de gevolgen van zijn handelingen niet op voorhand inschatten. Dat verzoekers broer in Hongarije door de vijandige tak van de familie reeds werd bedreigd en geslagen, hoeft niet te betekenen dat M. had moeten voorzien dat zijn naaste familieleden en zijn volle oom D. K, door wie verzoeker en zijn broer M. nog gesteund werden na de dood van hun ouders, tevens op deze manier zou reageren.

Verweerster erkent dat het kenbaar maken van een bekering naar het christendom in Afghanistan risico's met zich meebrengt, waardoor verweerster ook impliciet erkent dat het asielrelaas van verzoeker overeenstemming vindt met algemeen gekende feiten. Deze vaststelling draagt bij tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

2.2. Reden van terugkeer van M. naar Afghanistan

Verweerster acht het vreemd dat verzoekers broer M. naar Afghanistan terugkeert om het huwelijk van zijn broer M. te regelen, en zo mogelijk bij te wonen, gelet op de achtergrond van verzoekers broer M. (gevlucht uit Afghanistan, verblijft reeds vele jaren in het buitenland, is met een buitenlandse getrouwd en is bekeerd tot het christendom).

Ondanks de specifieke situatie van verzoekers broer M. bleef hij de oudste broer en diende hij de taken van hun overleden vader over te nemen.

Het verleden van een persoon, de cultuur waarin hij is opgegroeid en de manier waarop hij werd opgevoed wordt door een verblijf in het buitenland, een huwelijk met een buitenlandse of een bekering tot een andere religie niet gewist of geneutraliseerd.

De broer van verzoeker voelde zich ondanks zijn afwezigheid nog steeds verantwoordelijk voor zijn broers. Het huwelijk regelen van zijn broers is deel van zijn verantwoordelijkheid.

Dat er nog geen geschikte huwelijkskandidaat was, hoeft niet te verbazen, aangezien M. reeds jaren in het buitenland had verbleven en er aldus niemand in Afghanistan de taak op zich had genomen om een huwelijkskandidaat voor verzoekers broer M. te zoeken.

Dat verzoekers broer M. in een tijdspanne van twee maanden zou pogen om zowel het huwelijk van zijn broer M. te regelen én bij te wonen hoeft evenmin te verbazen. Aangezien M. zich de moeite getroost om naar Afghanistan af te reizen, is het logisch dat hij de nodige inspanningen zou leveren om het resultaat van hetgeen waarvoor hij was afgereisd naar Afghanistan, het huwelijk van zijn broer M., bij te wonen.

3. omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep'

(Van Heule D., o.e., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.v.V. 1997, afl. 4,20).

Verzoeker werd in zijn land van herkomst, Afghanistan, bedreigd omwille van religieuze redenen. De oudste broer van verzoeker, M., is bekeerd tot het christendom. Verzoeker en zijn andere broer M. werden ook aanzien als bekeerlingen.

4. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

"De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging

toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging" (Van Heule D., o.e., nr. 105).

"Traditioneel aanvaardende rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen"

(Van Heule D., o.e., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoekers kunnen de bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst niet invoeren.

De Afgaanse autoriteiten zijn niet in staat om zichzelf te beschermen. Het is dan ook uitgesloten dat zij verzoeker en zijn naaste gezinsleden afdoende bescherming zouden kunnen bieden."

Per aangetekend schrijven van 9 juli 2013 maakte verzoeker bijkomende documenten over aan de Raad die betrekking hebben op de situatie van zijn broer in Hongarije (een afschrift van een doopbewijs, van een verblijfskaart uit Hongarije en een verklaring van dhr. Md. D.).

2.2. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. In de beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op de verregaande onwetendheid van verzoeker over de bekering van zijn broer tot het christendom. Daarnaast acht de commissaris-generaal het relaas van verzoeker over de gebeurtenissen die hem ertoe aanzetten om Afghanistan halsoverkop te verlaten weinig geloofwaardig.

Zo wordt het in de beslissing bijzonder vreemd geacht dat verzoekers broer naar Afghanistan zou zijn gekomen om het huwelijk van diens broer te regelen, terwijl deze laatste niet eens verloofd was. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat verzoekers broer, die jarenlang in het buitenland heeft verbleven en bovendien bekeerd is tot het christendom, naar Afghanistan zou terugkeren om een huwelijkskandidate voor zijn broer te vinden. Daarbij komt, zo vervolgt de commissaris-generaal dat verzoeker te kennen gaf dat zijn broer zijn nieuwe religieuze overtuiging in Afghanistan openlijk etaleerde, wat bijzondere verbazing wekt en de geloofwaardigheid van het relaas verder aantasten. Met betrekking tot de neergelegde documenten, wordt in de beslissing gesteld dat de taskara geen origineel betreft en de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de vermelde uitgiftedatum.

2.3. Verzoeker past de voorwaarden uit de vluchtelingendefinitie toe op zijn situatie en meent dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging. Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat hij minimaal op de hoogte is van de elementen die aan de basis liggen van de reden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn broer Md, die in Hongarije verblijft, 6 à 7 maanden voor zijn vertrek tot het christendom is bekeerd waardoor verzoeker zelf en zijn broer Mr. problemen kregen met hun ooms die hiervan op de hoogte waren geraakt (stuk 11, Vragenlijst DVZ, 23 januari 2013, p. 4). De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker ten tijde van het eerste interview nergens melding maakte van het feit dat zijn broer Md. naar Afghanistan was teruggekeerd, terwijl dit toch een essentieel gegeven is aangezien de confrontatie met zijn familieleden een essentiële schakel vormt in verzoekers vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker de terugkeer van zijn broer naar zijn land van herkomst pas voor het eerst mededeelde ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2013, p. 18). Bij zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker verder aan dat zijn broer illegaal in Hongarije verbleef (stuk 11, Verklaring DVZ, 23 januari 2013, punt 32, Familieleden in Europa). Dit is bevreemdend omdat verzoeker gedurende 6 dagen bij zijn broer in Hongarije onderdak vond voor hij naar België kwam (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2013, p. 9) en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal plots wist te melden dat zijn broer in Hongarije de vluchtelingenstatus heeft (*Ibid.*, p. 8) waardoor hij er bijgevolg niet illegaal is (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker bleek niet te weten om welke reden zijn broer in Hongarije de vluchtelingenstatus zou hebben verkregen (*Ibid.*, p. 8) en beweerde dat zijn broer hem niet had verteld tot welke strekking van het christendom hij zich had bekeerd (*Ibid.*, p. 13). In dit verband komt het uiterst bevreemdend over dat verzoeker van zijn broer als antwoord zou hebben gekregen dat het zijn zaken niet waren toen hij hem in Hongarije aansprak over het christendom (*Ibid.*, p. 19). Het feit dat verzoekers broer dit niet in geuren en kleuren verteld zou hebben en dat verzoekers eigen kennis over het christendom nagenoeg *nihil* is, ontslaat hem geenszins van zijn verantwoordelijkheid in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht om hierover, desnoods achteraf, de nodige informatie in te zamelen. De bekering en de verblijfssituatie van zijn broer in het buitenland zijn immers van doorslaggevend belang geweest voor het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst.

2.4. Het verweer van verzoeker dat er met betrekking tot het ogenblik waarop zijn broer zich tot het christendom zou hebben bekeerd een vertaalfout zou staan in de vragenlijst en dat verzoeker hiermee in werkelijkheid het ogenblik bedoelde waarop zijn broer naar Afghanistan kwam, kan bezwaarlijk worden aanvaard. Ten eerste werd het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Pashtou voorgelezen en heeft verzoeker uitdrukkelijk met zijn handtekening bevestigd dat de verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 11, Vragenlijst DVZ, 23 januari 2013, p. 5). Bovendien maakte verzoeker naar aanleiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding van deze beweerde vertaalfout, hoewel hij toen vergezeld was van een raadvrouw. Ten tweede roepen de huidige beweringen van verzoeker een nieuwe opvallende tegenstrijdigheid in het leven. Verzoeker lijkt thans te beweren dat zijn broer zes à zeven maanden voor verzoekers vertrek naar Afghanistan kwam, waardoor dit bezoek, gezien de 4 maanden die verliepen tussen het vertrek van verzoeker en zijn asielaanvraag in België (stuk 11, Verklaring DVZ, 23 januari 2013, punt 36, Plaatsen en landen van doorreis) in het voorjaar van 2012 gesitueerd zou zijn, terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (op 21 maart 2013) stelde dat dit bezoek “zes of zeven maanden geleden” plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2013, p. 20), waardoor het in het najaar van 2012 zou zijn gesitueerd. Verzoeker slaagt er in geen geval in om klaarheid te scheppen in zijn verklaringen over het moment van bekering van zijn broer tot het christendom en over het tijdstip wanneer diens bezoek aan Afghanistan plaatsvond.

2.5. Verder stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker conflicteren met de stukken die door hem werden overgemaakt door middel van het aangetekend schrijven van 9 juli 2013. Uit deze

documenten blijkt immers dat verzoekers broer Md. reeds in 2004 in Duitsland werd gedoopt en zich dus niet enkele maanden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan had bekeerd, zoals hij eerder had verklaard. Bovendien staat de rechtvaardiging die verzoeker inroept voor zijn onwetendheid over de bekering van zijn broer, met name diens schroom om, wegens het dreigende gevaar, over zijn bekering te spreken, in schril contrast met de onachtzaamheid waarmee verzoekers broer zou zijn opgetreden tijdens zijn 15-daags bezoek in Afghanistan door op zijn lichaam christelijke symbolen te dragen, door aan tafel een kruisteken te slaan en door niet mee te gaan bij het moskeebezoek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2013, p. 18). De huidige stelling van verzoeker dat hij dit uit gewoonte bleef doen en de gevolgen van zijn handelingen niet op voorhand kon inschatten, ontbeert elke ernst, gezien de Afghaanse context. Ook kan onmogelijk worden aanvaard dat de broer van verzoeker niet zou hebben geweten dat zijn gedrag als problematisch zou worden ervaren, zelfs indien het beperkt bleef tot de familiale kring, aangezien verzoeker verklaarde dat zijn oudste broer reeds voor zijn bezoek aan Afghanistan bedreigd werd door een tak van de familie die in Hongarije verblijft (*Ibid.*, p. 18).

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat Md. gewoon de taak van zijn overleden vader overnam en het huwelijk van zijn broer regelde omdat dit deel zou uitmaken van de cultuur waarbinnen hij was opgegroeid en dit ondanks zijn verblijf in het buitenland, gaat verzoeker er blijkbaar aan voorbij dat Md. wel degelijk in Hongarije als vluchteling werd erkend waardoor het bijzondere verbazing wekt dat hij zou terugkeren naar het land waar hij vervolgd werd, terwijl uit niets blijkt dat niemand anders van de mannelijke familieleden in Afghanistan de taak van de overleden vader op zich zou kunnen nemen. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen druipt de geschetste gang van zaken, waarbij de oudste broer van verzoeker, die bekeerd is tot het christendom, vrijwillig naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd met het plan om in twee maanden tijd het huwelijk te regelen van zijn jongere broer die nog niet eens verloofd was (*Ibid.*, p. 19), in tegen de algemeen gekende praktijk van jarenlang op voorhand geregelde huwelijken in Afghanistan.

2.7. Uit de verklaringen van verzoeker kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op de beschouwingen van verzoeker met betrekking tot de religieuze inspiratie van de vervolging en het ontbreken van de bescherming door de Afghaanse autoriteiten noch op de daarbij geciteerde rechtspraak van de Raad van State. Wanneer het asielrelaas op goede gronden ongeloofwaardig werd bevonden, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker licht zijn grieven als volgt toe:

(...)

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Verweerster motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van deze motivering, wordt door verweerster geargumenteed dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld, aangezien verzoeker er over een veilig onderkomen en verblijfsalternatief zou beschikken.

Verzoeker deelt deze mening niet.

1.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele twijfel geuit over het feit dat verzoeker afkomstig is van het district Chaparhar in de provincie Nangarhar.

Omtrent zijn recent verblijf kan evenmin getwijfeld worden.

Verzoeker heeft zijn gehele leven gewoond in zijn dorp.

2.

Verzoeker is nog maar enkele keren in Jalalabad geweest, heeft er geen familie,, noch vrienden of kennissen. Verzoeker heeft er geen sociaal netwerk teneinde er een leven te kunnen opbouwen.

Verweerster verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR waarin staat te lezen dat voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken.

Verweerster haalt voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie aan dat verzoeker blijkbaar voldoende zelfstandig is om alleen naar Europa te reizen en om zich alhier in een vreemde gemeenschap te vestigen.

Verzoeker dient er op te wijzen dat verzoeker in hoofdzaak met behulp van een smokkelaar zijn reis naar Europa heeft kunnen bewerkstelligen. Daarnaast is het zo dat er van een 'Vestiging' in een vreemde gemeenschap geenszins sprake is: verzoeker wordt vanaf zijn aankomst tot op heden opgevangen in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Hotton. Aan verzoeker werd alles aangeboden, verzoeker heeft hiertoe zelf geen inspanningen moeten doen. Dat verzoeker in België weet te overleven, heeft hij aldus niet aan zijn eigen kunnen te danken, doch is te danken aan de regulering betreffende de opvang van asielzoekers.

Deze elementen zijn aldus weinig draagkrachtig om de conclusie van verweerster dat verzoeker zich kan vestigen in Jalalabad mede te staven.

Verweerster meent uit het gehoor van verzoeker te kunnen afleiden dat verzoekers familie allesbehalve onbemiddeld zou zijn.

Deze afleiding strookt niet met de werkelijkheid. De gebruiken in de Afghaanse cultuur worden verwaarloosd. Bij het overlijden van de ouders van verzoeker, diende de oom van verzoeker zijn wil tot het nemen van zijn verantwoordelijkheid aantonen. Ook de oudere broer van verzoeker, M., diende zijn verantwoordelijkheid op te nemen als enige aanwezige oudere broer in Afghanistan. Aangezien het gezin voldoende (hetgeen niet gelijk staat aan overvloedig of met overschot) had aan het inkomen dat M. en zijn tante verworven, wilde M. zijn jongere broer niet verplichten om tevens op jonge leeftijd te moeten beginnen werken.

De oudste broer van verzoeker M. verblijft weliswaar in Hongarije en was in de mogelijkheid om 5000 EUR bijeen te sparen voor het huwelijk van verzoekers broer M., doch dit betekent niet dat M. de financiële middelen heeft om verzoeker bij een vestiging in Jalalabad financieel te ondersteunen. M. had bovendien jarenlang gespaard om die 5000 EUR bijeen te brengen.

Verweerster haalt ook aan dat het weinig aannemelijk zou zijn dat verzoeker maar drie jaar naar school is geweest en stelt vast dat verzoeker zowel Dari als Pashtou spreekt.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij maar drie jaar naar school is geweest en dat hij niet kan lezen, noch schrijven. Dat hij zijn handtekening kan plaatsen, kan bezwaarlijk als indicatie aanzien worden dat verzoeker wél zou kunnen lezen en schrijven! Verzoeker heeft in België al vele keren zijn handtekening dienen te plaatsen en,, zo zegt de uitdrukking, al doende leert men...

Bovendien dient vastgesteld te worden dat verweerster geloof hecht aan het feit dat verzoeker in zijn land van herkomst nog nooit (of minstens slechts in heel beperkte mate - het plukken van katoen) gewerkt heeft. Verzoeker heeft geen enkele werkervaring, dewelke hij in een stedelijk gebied, Jalalabad, zou kunnen aanwenden. De vraag is hoe verzoeker, als zijnde een persoon opgegroeid in een landbouwersfamilie, zonder enige werkervaring, kan overleven in een stad zoals Jalalabad.

Tegenpartij strooit te kwistig met de zogenaamde interne vluchtalternatieven!

3/

De veiligheidssituatie in Jalalabad wordt in de bestreden beslissing beknopt omschreven. Uit die beschrijving blijkt overduidelijk dat de stad Jalalabad nog met vele problemen, waar burgers het slachtoffer van worden, kampt.

De veiligheidssituatie in Jalalabad is nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen.

In een recent rapport van de UNHCR (Research Paper No. 246, Broken Futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return tot heir country of origin, October 2012) wordt tot het volgende besloten:

"The debate around the forcible removal of failed asylum seekers has become somewhat polarized in the UK. Whilst very much aware of this debate, this report does not aim to answer the question of whether or not people who have received a final negative decision on their asylum claim should be allowed to remain in the UK. Instead, we have sought to identify a particularly vulnerable sub-set of forced returnees: young people aged 18 - 24 who have spent formative years in the UK being looked after by local authorities as unaccompanied children.

What is clear from this research is that for a proportion of the young people the UK government deemed it safe to return, it has been anything but safe, and their experiences should be considered by case-owners making decisions about return of former unaccompanied minors. For others, although they have

not faced specific threats on return to Afghanistan, they have suffered with cultural reintegration, lack of employment and mental health issues. Some have reintegrated successfully and built a life for themselves, but many have tried to leave Afghanistan once again. It is our firm conviction that we have a duty (moral if not legal) to these young people as formerly looked after children', which, at a minimum, should mean that those 18- 24 year olds who must return are monitored, and that support is provided, both pre and post-return, to give them the best possible chances of success.

It seems clear that the UK would benefit from significantly altering the way in which it views these young people. The young people still in the UK that were interviewed for this report held high aspirations for their futures, hoping to be teachers, engineers, doctors, mechanics and architects. Interestingly, the majority of the young people, who all originated from conflict-affected fragile states, aspired not just to remain in the UK and contribute to society here, but, if it was safe, to one day return to their country of origin and contribute to building a future there. The damage caused by the limbo of DLR, the risks young people face through absconding in the UK, and the severe mental health difficulties and lack of opportunities they currently face on return, severely limit their chances of being able to contribute to either society."

Daaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag.

Het is evident dat de moeilijkheden groter zijn als zij dienen terug te keren naar een plaats dat nooit hun thuishaven is geweest.

In casu zou verzoeker naar Jalalabad terug gestuurd worden. Verweerster houdt voor dat het zich vestigen in Jalalabad in de mogelijkheden van verzoeker ligt.

Voor wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient niet alleen gekeken te worden of er een reëel risico op schade is ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een nationaal of internationaal conflict, doch ook of er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandelingen.

De omstandigheid waarin een jongeman terug zou gestuurd worden naar een grootstad dat hij quasi niet kent, houdt een reëel risico in op schade aangezien zijn bestemming, zijn welzijn aldaar geheel onzeker is.

De mogelijkheid van het intern vluchtalternatief wordt door verweerster té ruim geïnterpreteerd. Daardoor doet verweerster afbreuk aan haar internationale verplichtingen.

4.

Verzoeker is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie eerste middel) op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt.

M.b.t de veiligheidssituatie van Afghanistan, staat de provincie Nangarhar, het district Chaparhar, nog steeds, ook volgens verweerster, op de lijst van onveilige gebieden.

In elk individueel geval moet, volgens de UNHCR, worden beoordeeld of van een vlucht - of vestigingsalternatief sprake is.

Internationale bescherming zou dan ook niet onthouden mogen worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief.

Betrokkene zou dan terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden. Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit, nationaliteit, afkomst en recente verblijf.

Verzoeker meent dan ook dat bij zijn terugkeer naar Afghanistan hij het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en verzoekt dan ook in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming aan de Belgische Staat."

2.10. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de Kwalificatierichtlijn aangezien deze is omgezet in het Belgische recht waardoor verzoeker zich er niet langer rechtstreeks op kunnen beroepen (cf. RvS 12 november 2012, nr. 9 205 (c)).

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker zich in de nabijgelegen stad Jalalabad kan vestigen om aan de algemene situatie in Chaparhar, zijn district van herkomst, te ontsnappen. De Raad bevestigt dat er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (B.S., 22 augustus 2013), is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.13. De blote bewering van verzoeker dat de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds ongunstig is en minstens niet stabiel te noemen is, weegt niet op tegen de beoordeling van de commissaris-generaal die gestoeld is op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 9). Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad een gericht karakter heeft en dat de kans om als burger slachtoffer te worden van willekeurig geweld, erg klein is, waardoor er in Jalalabad geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker betwist voorts het redelijk karakter van de hervestiging in Jalalabad en wijst op het ontbreken van een sociaal netwerk aldaar. Ter terechtzitting vraagt verzoeker zich af hoe hij alleen kan leven in Jalalabad. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, verzet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden*, waar de problematiek van het intern vluchtalternatief in Kabul aan bod kwam, dat op basis van de UNHCR Guidelines inzake Afghanistan van 2010, die thans ook aan het administratief dossier werden toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines, 17 december 2010) alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/Zweden*, § 96).

2.15. Door te beweren dat verzoekers reis naar Europa hoofdzakelijk door de smokkelaar werd bewerkstelligd en dat hem in België in het opvangcentrum alles aangeboden werd, slaagt verzoeker er niet in zijn eerdere verklaringen te ontcrachten dat hij zelf het initiatief heeft genomen om de smokkelaar te contacteren (stuk 11, Verklaring DVZ, 23 januari 2013, punt 35, Reisroute) en dat hij zelfstandig vanuit Hongarije naar België is gekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2013, p. 22), hetgeen toch blijkt geeft van enige zelfredzaamheid. Hoewel verzoeker beweert dat de conclusie dat verzoeker uit een bemiddelde familie zou afstammen niet met de werkelijkheid overeenstemt, slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen te weerleggen die gestoeld zijn op zijn eigen verklaringen. Zo gaf verzoeker te kennen dat hij en zijn broers over eigen land beschikten (*Ibid.*, p. 9) en over het huis van hun ouders (*Ibid.*, p. 6), dat zijn broer hem niet toeliet om te werken en dat hij zijn dagen vulde met thuisblijven en cricket spelen (*Ibid.*, p. 16) en dat ze in geval van problemen konden rekenen op de hulp van hun oom. Bovendien bleek dat verzoekers oudste broer die zich in Hongarije bevond, bereid was om te investeren in de toekomst van zijn jongere broers aangezien hij een som geld (5000 dollar) veïl had met het oog op het huwelijk van zijn jongere broer (*Ibid.*, p. 18). Uit de elementen die verzoeker heeft aangereikt kon de commissaris-generaal rechtsgeldig afleiden dat er weinig financiële bezwaren bestaan tegen een hervestiging in Jalalabad. De blote beweringen van verzoeker dat er geen overschot was en het relativeren van de financiële steun van verzoekers oudste broer, doen hieraan geen afbreuk.

2.16. Verzoeker oppert dat hij slechts drie jaar naar school is geweest. De Raad stelt vast dat verzoeker zichzelf initieel, ondanks zijn beperkte scholing, niet als analfabeet omschreef (stuk 11, Vragenlijst DVZ, 23 januari 2013, p. 2) en pas op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk stelt dat hij niet kan lezen of schrijven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 21 maart 2013, p. 4), terwijl hij nochtans beweerde zowel Dari als Pashtou te spreken (*Ibid.*, p. 7). De Raad merkt op dat verzoekers bewering dat hij door oefening in België vlot zijn handtekening heeft leren plaatsen niet wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker ondertekende immers op 21 januari 2013, twee dagen na zijn

binnenkomst op Belgisch grondgebied, zijn vluchtelingenverklaring met een bijna kalligrafisch ogende handtekening (stuk 13, bijlage 26), die hij later een aantal keer nagenoeg feilloos reproduceerde.

2.17. Het feit dat verzoeker door toedoen van de omstandigheden (*cf. infra*) nog geen werkervaring heeft opgebouwd, betekent niet dat hij niet in staat zou zijn om zich na een eventuele hervestiging in Jalalabad, aldaar met succes op de arbeidsmarkt te lanceren.

2.18. Het door verzoeker geciteerde rapport van UNHCR (Research Paper nr. 246, Broken Futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, October 2012) handelt over personen die als minderjarigen naar het Verenigd Koninkrijk kwamen, aldaar vorming genoten en als minderjarigen werden opgevangen. De situatie van deze jonge mensen bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met deze van verzoeker. De ongestaafde beweringen van verzoeker over de moeilijkheden en de mensenrechtenschendingen die hij als ontheemde bij terugkeer zou ervaren, zijn niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Het feit dat verzoekers identiteit, nationaliteit, herkomst en recente verblijf niet worden betwist, betekent, gelet op wat voorafgaat, geenszins dat hij automatisch in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming.

2.19. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN